

Dar voi cine credeți că sunt?

Beniamin Liviu

Pe țărmurile mării se lasă ceața serii
și-n față-i gonește întreg seninul durerii...
Adâncul mării, codrii cei adânci,
se sparge apa peste stânci...
- când Treci...
de-a lungul mării reci,
așa i-e cântul trist...și ochii reci! -

Pe țărmul apelor deșarte-n templul trist și mare
printre stânci de piatră cu poala-n mare,
schelete de calcul, slabe, seci, nebune,
din cuib de aerolit risipit printre ruine
cu fruntea-n cer, cu gândul în lumină
tu treci prin lume strein și efemer
venetic suflet, înger căzut din cer...

Pe țărmul apelor purtate
privea în zări, scrutând departe,
înotând în ochiu-i vagabund
stele-albastre fără fund...

Din vastul solitudinii palat
de un pilastru rezemat,
cu ochii plini de stele
înotând în vise rebele,
din tristul său ungher
privi Luceafărul sclipind pe cer...

Peste-ale apei coline
din atâtea mii lumine,
pe cerul lumii moarte trece
abia o alba stea mai luce...rece...
Tăcut, privește luna dar niciun semn
nu desluși pe chipu-i solemn (peren).

Din soare-zi, lună-noapte se face
și toate-adorm în pace:
asemeni zilei, alți zori...
negrul, somnul luminii zori.

Din templul învechit de ani de lâng-ape deșarte
sub cețuri umede și groase cu felinaru-n mâini privea departe;
cu gândurile-n cer și sufletul către lumină,

cuprins de ceață i se-ncâlcesc în creieri idei răzlețe
în sufletu-i ca noaptea, în inima-i bătrână
hoinărind pe gânduri, sălbatecă tristățe:
răsări Luceafăr de-aur și lumină.

Viața-i, o neagră noapte
pe axul viețuirii moarte,
biserica streină și ruină fără de lumină
de-atâtea gânduri pustie și bătrână,
și prin ferestre sparte, ochi de nori,
trec sfinte vânturi, palize recori:
se crapă bolta și-n viața sa apusă
cu tunet-fulger falnic de lumină răsare-o stea!

De-atâtea ori din tristu-mi ungher
privesc Luceafărul mergând pe cer...
- Tu, de-a lungul nopții, treci
și-așa mi-e cântu' : trist și...ochii reci...

Pe gânduri în al înserării prag când hoinăresc
în ceasul tăcerii la tine mă gândesc
Mi-e inima plină numai de tine
în negru-abis vin' dar, Luceafăr, lângă mine!
În lumea asta toată nu mai e senin,
iar anii mei în cupă toarnă doar venin...

Privește! Tu stai și nu știi ce să crezi,
ci-n pieptu-mi rece deschide-ți ochii limpezi și vezi,
luminat cu faclii de ceară albă, sufletul mut și sterp, biserică sântă
în care prin ferestre sparte nu preoții, ci cobe, flamuri negre cântă
unde pe-altare, mase-n ruină, stau stelele-n morminte...
de raza morții încinse visuri stinse, sfinte.

Departa cum m-am pierdut de tine,
un geniu palid m-am înstrăinat de mine:
din junele ce-arunca din loc
plin de viață lumea-n zări de foc,
din zări înalte m-am coborât în iad
fără viață mă zbat ca peștele-aruncat pe vad.

Pe ulița vieții, dintre toate stele' abia numai tu lucești,
cu vraja-ți de lumină ruinele-mi împodobești:
prezentul, viitorul pentru ea aș vrea să mai trăiesc,
dar cu toate aste' paremi-se că din a ei soartă am să mă sfârșesc...